

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Csapó, Kiss és Sebestyén Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Krech Virág ügyvéd, ügygondnok által képviselt II. rendű, dr. Lenkovics Brigitta ügyvéd III. rendű alperesek ellen számlatartozás megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2009. november 5. napján kelt 13.G.22.581/2007/32. számú ítélete ellen a III. rendű alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 62.500,- (Hatvankettőezer-ötszáz) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes jogelődje és a per korábbi I. rendű alperese 2002. júliusában bérleti szerződést kötöttek italkiszolgáló automata felállítására. A szerződés szerint a vállalkozó italautomatákat állított fel a megbízó telephelyein, amelyeket a megbízó alkalmazottai működtettek, a vállalkozó végezte a gépek feltöltését, karbantartását és őt illette meg az automaták teljes bevétele. Ennek fejében a korábbi I. rendű alperes köteles volt bérleti díjat fizetni, amelynek mértékét gépenkénti lebontásban évenként állapították meg és ezen felül a működő gépek rezsiját is meg kellett fizetnie. A felek a bérleti szerződést 2003. január 8-án írásban módosították. Akkor abban is megállapodtak, hogy a vállalkozó három egyenlő részletben megfizet a

megbízónak összesen 1.223.241,- Ft-ot beruházási költségterítés címén a megbízó által megvalósított csatlakozási rendszerek kiépítésének ellenértékeként.

A felek 2003. augusztus 19-én írásbeli megállapodásban rögzítették, hogy azon a napon a per korábbi I. rendű alperesének felhalmozódott adóssága 7.581.991,-Ft volt. Megállapodtak abban, hogy az adósságát 2003. december 31-ig részletekben teljesíti úgy, hogy szeptember 30-ig 1.000.000,- Ft-ot, október 31-ig 4.000.000,- Ft-ot, november 30-ig 1.000.000,- Ft-ot és december 31-én 1.581.991,-Ft-ot fizet meg. A betéti társaság képviselőjében eljáró III. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy a megállapodás napját követően kiállított számlák összegeit az esedékesség időpontjában megtéríti. 2003. szeptember 15-én a felperesi jogelőd 491.200,- Ft és 265.000,- Ft összegű, 2003. október 24-én 335.000,- Ft összegű számlákat állított ki.

A per korábbi I. rendű alperesének beltagja 2003. december 10-ig a III. rendű alperes volt, 2003. december 10-től a II. rendű alperes. A fenti összegekből a per korábbi I. rendű alperese nem fizetett semmit.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2005. március 18-án benyújtott keresetében kérte az alpereseket egyetemlegesen kötelezni 8.673.241,- Ft és annak 2002. november 20-tól a kifizetésig járó a jegybanki alapkamat kétszeresében megállapított mértékű késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére. Az I. rendű alperessel szemben a követelés jogcímét számlatartozásra alapította, míg a II. rendű alperessel szemben az 1997. évi CXLIV. törvény (Gt.) 101. § (1) bekezdésére, a III. rendű alperes vonatkozásában a Gt. 97. § (1) bekezdésére, 101. § (3) bekezdésére és a 90. § (2) bekezdésére hivatkozott.

A Pest Megyei Bíróság a 2006. február 2-án kelt 13.G.23.532/2005/18. számú ítéletében az I. rendű alperest marasztalta a keresetben megjelölt tőkeösszegben és késedelmi kamataiban, valamint a perköltségben, a II. és a III. rendű alpereseket ugyanezen összeg megfizetésére kötelezte a mögöttes felelősségükre tekintettel.

A III. rendű alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a 2007. március 29-én kelt 14.Gf.40.439/2006/4. számú végzésében a pert az I. rendű alperes vonatkozásában megszüntette, erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének rá vonatkozó részét hatályon kívül helyezte. Az elsőfokú bíróság ítéletének a II. és a III. rendű alperesekre vonatkozó rendelkezéseit hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az I. rendű alperesre a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján azért szüntette meg a pert, mert 2006. március 27-i hatállyal az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát követően törölték a cégnyilvántartásból.

Meghagyta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárásban elsődlegesen a felperest kell nyilatkoztatni arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát követő változásokra tekintettel a keresetét kivel szemben és hogyan tartja fenn. Ennek függvényében kell felhívni az alpereseket a Pp. 3. § (3) bekezdése és a 141. § (2) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően az ellenkérelem előterjesztésére, részletes tájékoztatást kell adni a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás sikertelenségének

jogkövetkezményeiről. Ezt követően a szükséges körben le kell folytatni a felek által felajánlott bizonyítást. Amennyiben a felhívásnak az alperesek nem tesznek eleget, akkor lehet a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglalt jogkövetkezményt alkalmazni.

A megismételt eljárásban a felperes az II. és a III. rendű alpereseket egyetemlegesen, a Gt. 97. § (1) és (3) bekezdései, valamint a 90. § (3) bekezdése alapján kérte kötelezni 8.673.241,- Ft tőke, ezen összeg után 2002. november 20-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata és a perköltség megfizetésére.

A II. rendű alperes a felperes keresetének az elutasítását és ügygondnoki díja megállapítását kérte, vitatva a kereset jogalapját ésösszepszerűségét is.

A III. rendű alperes 1.396.000,- Ft tőkeösszeg erejéig a felperes keresetét elismerte, ezt meghaladóan kérte elutasítani. Nem vitatta, hogy 2003. augusztus 19-én tartozáselismerő nyilatkozatot tett és hogy az abban szereplő összeget nem fizette ki, azonban ezt a megállapodást tévedés címén megtámadta, amelyet jelen perben kifogás útján kívánt érvényesíteni, mivel abban az időszakban csak 581.991,-Ft összegű tartozása állt fenn. Kifogás útján megtámadta feltűnő értékaránytalanság jogcímén a bérleti szerződésben kikötött bérleti díjat, valamint a beruházási költségeket; mindkét esetben arra hivatkozva, hogy azok összege túl magas volt. A 134., 162., 174. és 18. számú területekre vonatkozó bérleti díj elutasítását azért kérte, mert ezeken a területeken italautomaták elhelyezésére nem került sor, ezért bérleti díjat sem kell fizetnie. Vitatta - a tartozáselismerő nyilatkozatot követően - a felperesi jogelőd által kiállított számlákat is. Előadta, hogy kétszer annyi géphez építette ki a vezetéket, mint a felperes, ezért a felperesi beruházási költség követelésébe 1.223.241,- Ft-ot kíván beszámítani.

A Pest Megyei Bíróság a 2009. november 5-én kelt 13.G.22.581/2007/32. számú ítéletében kötelezte a II. és a III. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 6.344.841,-Ft-ot és ennek az összegnek 2003. október 1. napjától 2004. december 31-ig évi 11 %-os, 2005. január 1-től a megfizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező éves késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A II. rendű alperesi képviselő ügygondnoki díját 20.000,-Ft-ban állapította meg és elrendelte annak kiutalását a felperes által letétbe helyezett ugyanilyen összegű EL.01178/2005. elnöki letétből. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 689.900,-Ft perköltséget. Kötelezte a III. rendű alperest, hogy a II. rendű alperessel egyetemlegesen fizessen meg a felperesnek 669.900,-Ft perköltséget. Megállapította, hogy ezt meghaladóan a felek viselik a perrel felmerült költségeiket. Határozata indokolásában rögzítette, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat megtámadásával kapcsolatban előterjesztett kifogást nem a határidő elmulasztása, hanem e jog Ptk. 236.§ (4) bekezdésén alapuló megszűnése zárta ki. A 2003. január 8-i bérleti szerződés módosítással a felek megerősítették a korábbi 2002. júliusi bérleti szerződésüket és az arra az évre szóló bérleti díjról szóló

megállapodásukat. 2003. augusztus 19-én a társaság 7.581.991,-Ft összegű tartozást ismert el, amivel megerősítette a bérleti díjról és rezszi, valamint beruházási költségről szóló szerződéses rendelkezéseket. Ennek következtében 2003. augusztus 19-én a perbeli bérleti szerződésekre vonatkozóan a megtámadás joga megszűnt, azaz a megtámadási kifogás nem idézhette elő a szerződések érvénytelenségét, ezért nem is vizsgálta azt, hogy a bérleti díj és beruházási költség kikötés értékarányos volt-e.

A megtámadási kifogás elutasítása miatt az elismert tartozás összegét csak az csökkentheti, ha az érdekelt bizonyítja, hogy az egészben vagy részben már nem áll fenn. Sz.A. tanúvallomása alátámasztotta a III. rendű alperes azon előadását, hogy a felperes négy helyen nem helyezett ki italautomatákat, ezért az ezekre felszámított bérleti díj és rezsiköltség alaptalan volt. Az elsőfokú bíróság a megjelölt üzletekben elhelyezett gépekre felszámított bérleti díjat csak a III. rendű alperes szerződések alapján készített táblázata figyelembevételével tudta összegezni, mivel a felperes annak ellenére sem részletezte az egyes üzletekben elhelyezett gépekre követelt bérleti díjat, hogy az elszámolást a III. rendű alperes kétségbe vonta. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság az elismert tartozást 1.237.150,-Ft-tal csökkentette, mivel ennek erejéig bizonyítottnak találta, hogy ez a tartozás az elismeréskor nem állt fenn.

Az így megállapított tartozás beszámítás útján való csökkentésének sem ténybeli, sem jogi alapja nem volt, mivel a társaság a megszűnése előtt nem érvényesített a csatlakozás kiépítéssel kapcsolatban követelést a felperessel szemben, továbbá a társaság nevében ezt a beszámítási kifogást a III. rendű alperes egyébként sem érvényesíthette, mivel már a társaság megszűnése előtt sem ő volt a törvényes képviselője. Ezen túlmenően a beszámítási kifogásnak a pontos ténybeli alapját sem részletezte a III. rendű alperes.

A felperes nem bizonyította, hogy az elismert tartozást meghaladó követelése áll fenn a per korábbi I. rendű alperesével szemben, ezért ebben a részében a keresetet ugyancsak elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a III. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperesi kereset részbeni elutasítását. Továbbra is vitatta a megállapodás elnevezésű okirat alapját képező számlák helyességét, mivel az egyes számlákból nem állapítható meg, hogy mely gépekre, milyen bérleti díjat érvényesített egy-egy számlában a felperesi jogelőd. Ezen túlmenően sérelmezte, hogy az italautomaták nem egy időben kerültek kihelyezésre, és négy üzletbe egyáltalán nem telepített gépeket a felperesi jogelőd. A szolgáltatás nélküli számlázás, illetve a szolgáltatások túlszámlázása valamennyi felperesi számlánál kimutatható. Túlszámlázás történt a felperes által alperes helyett elvégzett munkákat illetően is, mivel a felperes a tényleges kivitelezési költségeket meghaladóan többszörösen megnövelt összeget jelölt meg az alperes helyett elvégzett beruházás kivitelezésének összegeként. A megjelölt számlákon a szerződéssel ellentétben nincs tételesen feltüntetve, hogy a vezetékek kiépítés mely üzletekre vonatkozik.

A megállapodás aláírásakor tévedésben volt az alperest terhelő fizetési kötelezettség összegét illetően, mely tévedés az alperes megtévesztése, a felperes

túlszámlázása útján jött létre, amelyet az elsőfokú eljárásban megtámadott. Álláspontja szerint a bérleti szerződés, a bérleti szerződés módosítása és a megállapodás elnevezésű okiratok megtámadása a részéről alapos volt.

Az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a jelen perre a Ptk. 236. § (4) bekezdését és tekintette alaptalannak a megtámadási kifogását. A szerződés módosítás és a megállapodás megkötése nem vezethetett a megtámadási jog megszűnésére, mert a szerződés módosítása nem minősül a szerződés megerősítésének és azért sem, mert az nem a megtámadási határidő megnyílta után, nem a megtámadási jog ismeretében történt. A megtámadási joga tehát megvolt, a perbeli szerződésekkel szemben a kifogásait alappal érvényesíthette mind a bérleti díjak, mind a közműépítés értékaránytalanságát illetően, mind a megállapodás és a szerződés módosítás vonatkozásában tévedés miatt. A megtámadási joga a bérleti szerződés módosítása és a megállapodás tekintetében a feltűnő értékaránytalanság jogcímén túl tévedés miatt is megalapozott, mert azok aláírásakor az alperes tévedésben volt a felperes felé fennálló tartozását illetően, mely tévedést a felperes okozta.

Mindezekre tekintettel a felperesnek érvényesen járó arányos bérleti díj és rezsiköltség 1.396.000,- Ft, míg a felperes által elszámolható vezetéki kiépítés költsége legfeljebb 200-300.000,- Ft, melynek megtérítésével azonban a szerződésmódosítás 2. és 3. pontjára is figyelemmel a felperes jogalap nélkül gazdagodna. Ugyancsak jogalap nélkül gazdagodik az alperes által kiépített italautomatákat ellátó rendszer értékével, ezért ezen értéket kérte a felperesi követelésbe beszámítani. Mindezekre tekintettel annak megállapítását kérte, hogy a jogalap nélküli gazdagodás és a beszámítás szabályainak alkalmazásával a III. rendű alperesnek a felperes felé közműtartozása nincsen.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte annak helytálló indokaira tekintettel, és a III. rendű alperes másodfokú perköltség viselésére történő kötelezését.

Egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a III. rendű alperes megtámadási joga a Ptk. 236. § (4) bekezdése alapján megszűnt. Megalapozatlan a III. rendű alperes fellebbezésben tett azon hivatkozása, hogy a felperes által kiállított számlák összegének helyességét, illetőleg a kalkulálásának módját nem lehetett megállapítani és hogy a számlák összege nem felel meg a bérleti szerződésben foglaltaknak. Ugyancsak megalapozatlan az a III. rendű alperesi állítás, hogy a megtámadási joga megvolt, ezért a perbeli szerződésekkel szemben megtámadási kifogását az elsőfokú eljárásban alappal érvényesíthette volna. Egyebekben az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait a fellebbezési ellenkérelemben foglalt jogi érvelés részének kérte tekinteni.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, ezért jogorvoslati kérelem hiányában nem vizsgálta az elsőfokú bíróság által elutasított felperesi igényeket.

A III. rendű alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezés elbírálása körében a tényállást helyesen állapította meg és érdemben helytállóan marasztalta az alpereseket egyetemlegesen a mögöttes felelősségükre tekintettel.

A III. rendű alperes a megismételt eljárásban védekezésként kifogás útján támadta a bérleti szerződést, annak módosítását és a megállapodást. A 2003. augusztus 19-i megállapodást kizárólag tévedés jogcímén támadta meg, míg a bérleti szerződést és annak módosítását a bérleti díj és a közműépítési költség vonatkozásában feltűnő értékaránytalanságra hivatkozással. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a III. rendű alperesnek a fellebbezésben hivatkozott bérleti díj és közüzemi díj tévedés jogcímén történő megtámadásával, valamint a közmű kiépítésének költségével kapcsolatos jogalap nélküli gazdagodásra hivatkozással a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alapján érdemben nem foglalkozhatott, mivel az ellenkérelem alapjául szolgáló tényeket és hivatkozásokat olyan időben kell megjelölni, amely a per állása szerint a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelel.

A III. rendű alperes a fellebbezésében helyesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megállapításával szemben a szerződés megtámadásának joga nem szűnt meg, mivel a Ptk. 236. § (4) bekezdésében meghatározott feltételek jelen esetben nem állnak fenn. A bírói gyakorlat ugyanis csak abban az esetben ismeri el a jog megszűnését, ha egyértelműen megállapítható, hogy a szerződés miatt sérelmet szenvedő fél megtámadási jogáról tud és ennek ellenére a szerződés fenntartását választja. A szerződés módosítása és a megállapodás megkötése ezért nem vezet a megtámadási jog megszűnéséhez, mivel a szerződés módosítása, valamint a megállapodás megkötése sem minősül a szerződés megerősítésének; a bérleti szerződés módosítása az italkiszolgáló automaták felállításával kapcsolatos közművek kiépítésével összefüggő költségek elszámolására, azok megfizetésére vonatkozott, a 2003. augusztus 19-i megállapodás pedig a felek közötti elszámolást, a részletfizetést tartalmazza. A megállapodás megkötését követően a peres felek semmilyen okiratot nem írtak már alá. Sem a per korábbi I. rendű alperese, sem a III. rendű alperes nem tett olyan nyilatkozatot egyik okiratban sem, hogy a megtámadási jogáról lemond.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a III. rendű alperesnek az elsőfokú eljárásban előterjesztett kifogásait érdemben vizsgálta, mert azok elbírálásához szükséges valamennyi adat rendelkezésre állt. A III. rendű alperes által a fellebbezésében sérelmezett négy üzlet vonatkozásában az elsőfokú bíróság a felperes bérleti díj iránti igényét - az elismerés ellenére - elutasította, mivel a tanúvallomásokot elfogadva bizonyítottanak látta azt a tény, hogy ezen üzletekbe a felperes jogelődje italautomatákat nem telepített a perbeli időszakban, ezért az elutasítás hiányát alaptalanul sérelmezte.

A III. rendű alperes a bérleti szerződésben rögzített bérleti díj és a bérleti szerződés módosításával meghatározott közműépítés költségét feltűnő értékaránytalanságra hivatkozással támadta. A 12/A/1 alatt csatolt előkészítő iratában ezekre

vonatkozóan szakértő kirendelését kérte, és ezzel kapcsolatban tanúmeghallgatásokra tett bizonyítási indítványokat. A tanúk meghallgatását követően a III. rendű alperes jogi képviselője a 2009. november 5-én tartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy nincs további bizonyítási indítványa, majd az eljáró bíró kérdésére megerősítette, hogy további bizonyítási indítványa nincs, figyelemmel arra, hogy szakértői bizonyításra lenne még lehetőség, azt azonban nem indítványozza, mert a tanúkkal bizonyította az állításait a feltűnő értékaránytalanságra vonatkozóan. A feltűnő értékaránytalanság léte azonban olyan szakkérdés, amelyről kizárólag igazságügyi szakértő adhat szakvéleményt. Ez a szakkérdés tanúvallomásokkal nem bizonyítható, mivel a tanúvallomások ezek igazolására nem alkalmasak. A másodfokú bíróság ezért a feltűnő értékaránytalanságra alapított III. rendű alperesi kifogást a bérleti díj és a közműkiépítés költsége vonatkozásában bizonyítottság hiányában utasította el.

A Ptk. 210. § (1) bekezdése szerint, aki a szerződés megkötésekor valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, a szerződési nyilatkozatát megtámadhatja, ha tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette. A megtámadás csak akkor vezethet eredményre, ha a törvényben meghatározott két együttes feltétel fennáll, azaz, ha az lényeges körülményre vonatkozott és azt a másik fél okozta vagy felismerhette. Mindkét feltétel fennállását a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a III. rendű alperesnek kellett volna bizonyítania. A kialakult bírói gyakorlat szerint lényeges minden tévedés, amelyet a közfelfogás az adott szerződést illetően ilyennek tart. Lényegesnek tekinthető az olyan körülményre vonatkozó tévedés is, amelyet általában nem lehet olyan lényegesnek tekinteni, de az adott esetben a felek nyilatkozatukból vagy a kísérő körülményeikből felismerhetően ilyennek tekintettek. A szerződés minden olyan esetben megtámadható, amikor a fél nem kötötte volna meg a szerződést, ha nem lett volna tévedésben. A felperesi jogelőd és a per korábbi I. rendű alperese, valamint a III. rendű alperes által 2003. augusztus 19-én kötött megállapodás 7.581.991,-Ft összegre tartozáselismerő nyilatkozatot tartalmaz, valamint részletfizetésben való megállapodást. Ezen megállapodás szövegéből, a megállapodás alapjául szolgáló bérleti szerződésből és a kibocsátott számlákból a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a III. rendű alperes részéről tévedés nem áll fenn, és a ki nem fizetett tartozásokra tekintettel az I. és a III. rendű alpereseknek mindenképpen lejárt tartozásuk keletkeztek. A III. rendű alperes az ellenkérelmében maga sem hivatkozott arra, hogy a tévedése lényeges lett volna, csak azt állította, hogy a megállapodás aláírásakor jóval kevesebb összegű volt a tartozása.

A tévedés másik feltételének teljesüléséhez az kell, hogy a másik fél olyan magatartást tanúsítson, amelyből a közfelfogás szerint arra a következtetésre lehet jutni, hogy a tévedés ebből keletkezett. A III. rendű alperes semmivel sem bizonyította és nem is hivatkozott arra, hogy a tévedését a felperesi jogelőd okozta, figyelemmel arra a tényre is, hogy a megállapodás alapját a bérleti szerződés, annak módosítása, illetőleg a felperesi jogelőd által kibocsátott számlák képezték összecszerűségében.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a megállapodás tévedésre történt III. rendű alperesi hivatkozást mint megalapozatlant elutasította.

Téves az elsőfokú bíróságnak a III. rendű alperes beszámítása körében kifejtett azon álláspontja, hogy azt a társaság nevében a III. rendű alperes nem érvényesíthette. A III. rendű alperes mint az I. rendű alperes törvényes képviselője a társaság nevében érvényesíthet követeléseket, ez független attól, hogy a betéti társaság időközben már megszűnt, illetőleg, hogy nem a III. rendű alperes volt a társaság utolsó törvényes képviselője. A bérleti szerződés megkötésekor, annak módosításakor, valamint a megállapodás megkötésekor a III. rendű alperes volt a törvényes képviselő, ezért a társaság akkor keletkezett igényeit jelen perben érvényesítheti. Azzal azonban egyetértett a másodfokú bíróság, hogy a III. rendű alperes a beszámítási kifogásának még a pontos ténybeli alapját sem adta elő, ezzel kapcsolatban semmilyen bizonyítási indítványa nem volt, ezért a beszámítási kifogás - jogalap nélküli gazdagodás jogcímén - tényelőadás és bizonyítottság hiányában elbírálásra alkalmatlan.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - módosított indokolással - helybenhagyta.

A III. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

A másodfokú eljárás az Itv. 51. § (1) bekezdése alapján illetékmentes.

Budapest, 2010. év szeptember hó 23. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő